

neb osobě mu blízké, v jejíž prospěch smí podati opravný prostředek, křivda, nedal se odvrátiti od jeho podání obavou, že rozhodnutí vyššího soudu může býti ještě nepříznivější (Storch, Řízení trestní rakouské, 2. díl, str. 500, poznámka 15). Zákazem § 290 odst. 2 tr. ř., jenž platí podle § 293 odst. 3 tr. ř. též pro soud první stolice vynášející na základě nového hlavního líčení rozsudek, má býti zabráněno jen tomu, by v případě, v němž byl proti původnímu rozsudku soudu první stolice podán opravný prostředek jenom ve prospěch obžalovaného, tohoto nestihl konečně větší trest, než který byl vysloven rozsudkem, jemuž bylo odporováno. Podle toho je zřejmo, že porušení ustanovení § 293 odst. 3 tr. ř. by přicházelo v souzeném případě v úvahu jen, kdyby nalézací soud byl svým novým rozsudkem obžalovanému uložil větší trest, než který byl vysloven oním rozsudkem soudu první stolice ze dne 12. ledna 1931. Tohoto předpokladu tu však není; neboť trest obžalovanému napadeným rozsudkem uložený kryje se úplně s trestem, k němuž byl obžalovaný odsouzen citovaným rozsudkem ze dne 12. ledna 1931. Podle toho nejde tu o »reformaci in peius« přičítící se ustanovením §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř. Právní názor stížnosti, že soud první stolice vynášející na základě nového hlavního líčení rozsudek je podle posléze citovaných ustanovení trestního řádu povinen uložit obžalovanému nižší trest, než je trest obžalovanému původním rozsudkem vyměřený, jakmile zprostil obžalovaného novým rozsudkem z obžaloby pro některý z oněch trestných činů, jimiž obžalovaný byl původním rozsudkem uznán vinným, jest označiti za mylný, poněvadž nemá opory ani v doslovu ani v smyslu ani v účelu ustanovení §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř. (rozh. čís. 3209 víd. sb. a čís. 722 Löfflerovy sb.).

Čís. 4698.

Ani zřízení zkušeného a zkoušeného zástupce v řízení auta nezprošťuje majitele auta odpovědnosti za nehodu při jízdě vozem, jestliže i u něho nastaly předpoklady trestnosti podle § 335 tr. zák.; tyto předpoklady nastaly, pozoroval-li majitel auta, že si řidič počíná nedbale a na úkor bezpečnosti jiných osob, přes to však nezasáhl a rozkazem (zákazem) nezařídil, čeho bylo třeba, aby odstranil z tohoto jednání šoférova plynoucí nebezpečnost jízdy pro zdraví a bezpečnost osob na veřejné cestě jezdících nebo jdoucích.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1933, Zm I 377/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. dubna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Námítkou, že vlastník auta si najímá zkušeného a zkoušeného řidiče proto, by auto řídil a měl jízdu i vše, co s ní souvisí, na starosti a že stěžovatel jako pouhý obchodník si toho nebyl vědom, že by měl za-

kázati zkoušenému šoferu jízdu jako nebezpečnou, snaží se stížnost dovoditi, že vlastníku auta (stěžovateli) neprávem ukládá se rozsudkem odpovědnost za to, že nekontroloval způsob jízdy šoferovy, pokud se týče, že se mu ukládá neprávem povinnost, by do jeho jízdy zasahoval. Stížnosti stačí tu připomenouti, že ani zřízení zkušeného a zkoušeného zástupce v řízení auta nemůže stěžovatele zprostiti odpovědnosti za nehodu při jízdě vozem, jestliže i u něho nastaly předpoklady trestnosti podle § 335 tr. zák. Ty tu pak nastaly, když stěžovatel pozoroval, že řidič počíná si nedbale a na úkor bezpečnosti jiných osob, ale přes to nezasáhl a rozkazem (zákazem) nezařídil, čeho bylo třeba, by z tohoto jednání šoferova plynoucí nebezpečnost jízdy pro zdraví a bezpečnost osob na veřejné cestě jezdcích nebo jdoucích odstranil; bylť, sedě sám vpředu na autě, jakožto majitel auta a pán jízdy povinen postarati se o nápravu, jak to plyne ze zásad obecné trestní odpovědnosti podle § 335 tr. zák. (srov. rozh. č. 2228 a 3484 sb. n. s.). Nelze proto spatřovati právní omyl v tom, že rozsudek předpokládá povinnost stěžovatele zakázati řidiči T-ovi jízdu neosvětelným autem, neb alespoň naříditi mu takovou rychlost, při níž neštěstí se nemohlo státi, a že rozsudek dává mu nesplnění povinnosti za vinu jako opomenutí po rozumu § 335 tr. zák., kdyžť rozsudek s náležitým odůvodněním zjistil, že stěžovatel — sedě v autu při souzené jízdě vedle šoféra — mohl předvídati, že neosvětlením auta a nezákonnou rychlostí ohrožuje jezdce proti nim na motocyklu jedoucí.

Čís. 4699.

Společenstva výrobní a hospodářská.

Ustanovení § 88 zák. čís. 70/1873 má za účel hospodářský pořádek a má ochraňovati i členstvo i veřejnost před fraudulosním jednáním.

Ani porušení onoho pořádku ani poškození členstva nebo veřejnosti nenastalo a proto nelze shledati překročení zákonného okruhu působnosti společenstva, vytýčené v § 1, naplňující po objektivní stránce skutkovou podstatu přečinu podle § 88 cit. zák. v opatření, aby prodejny spotřebního družstva byly v době demonstračních projevů uzavřeny, bylo-li učiněno jiné opatření, aby si členstvo mohlo své potřeby včas obstarati.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1933, Zm I 513/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 18. května 1932, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin § 88 zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti, napadající rozsudek důvodem zmatečnosti podle čís. 9 a § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávněnost. Podle zjištění napadeného rozsudku měl býti dne 25. února 1931 pořádán v P. mezinárodní